

ПРВОГ МАЈА 2019. ГОДИНЕ ПОРУЧУЈЕМО:

Да се престане са промовисањем Србије као земље
јефтине радне снаге.

Да се никада нећемо одрећи циљева синдиката о
изградњи солидарног и социјално праведног друштва.

Да ће захтеви синдиката увек бити у интересу радника,
пензионера, младих, незапослених - у интересу напретка
Србије.

Да ћемо наставити са борбом за јачање институција
демократског друштва.

Да нећемо бежати од одговорности да се укључимо у све
облике трипартитних консултација при изради законских
решења или јавних политика.

Да је за нас несигуран рад и флексибилизација која ту
несигурност повећава неприхватљив и да свако ново
радно место треба да буде уговорено, безбедно и
плаћено.

Да ћемо стално и систематски улагати у јачање својих
капацитета и капацитета чланства, увек спремни на
дијалог али не одустајући од права на штрајк и протест.

**БУДУЋНОСТ СИНДИКАТА
ЈЕ НЕОДВОЈИВА ОД
БУДУЋНОСТИ СРБИЈЕ**

**ВЕЋЕ ПЛАТЕ
ЗА ОПСТАНАК И ОСТАНАК**

Трг Николе Пашића у 12 часова

ПРВОМАЈСКИ ПРОГЛАС 2019.

Волим своју земљу.

Али хоћу да и она воли мене. Да цени оно што јесам и што знам. Оно зашта сам се школовао, пекао занат, радио и истовремено студирао. Знам шта сам јој дао.

Зна ли она шта ми одузима?

Оно најважније – време. Пушта ме да чекам. Да чекам посао, кредит, стан, бољи тренутак за женидбу, рађање, школовање деце...

И у том чекању ми прође младост, живот.

А ја хоћу да живим сад и одмах. Хоћу да сањам отворених очију. Хоћу светлу будућност. Да држава широм рашири руке и пригрли радничку класу која гради ову земљу, и нас, који тек ступамо на тржиште рада.

Желим да то тржиште истински функционише. Да се нуде послови. Да могу да аплицирам на више места. Да бирам посао, да смело послодавцу кажем своје услове и колику плату очекујем.

Нећу да радим за агенцију, да се не зна ко ми је газда, да не могу да се учланим у синдикат, да не знам коме да се жалим. Хоћу целу плату на рачун, нећу „на руке“. Да жена и деца виде на папиру колика је, да знам тачно колико одвајам за здравствено и социјално осигурање. Да знам колика ће ми у старости бити пензија, да не стрепим да ли ће бити и када исплаћена, да ли ће је неко потрошити уместо мене.

Хоћу да се осамосталим. Нећу да плаћам кирију за туђи стан. Хоћу свој. Да смело уђем у ту омражену институцију, звану банка, од које сви овде имамо страх. Где ће ме дочекати са осмехом. Где ће ми рећи: „Изволите, хоћете ли кредит по повољним условима“! Да ме вуку за рукав, да се утркују која ће ми дати боље услове.

Нећу да ми моји помажу. Хоћу да своју пензију троше на себе, да некада себи приуште вечеру у ресторану, поједу сладолед, оду у позориште... Да ја њима помогнем, кад устреба.

Хоћу да ми држава не допусти да одем. Да ме грчевито држи да останем ту где сам рођен, где сам одрастао, где су ми мајка и отац, сестра, другари, где славим славу.

Све више држава нас тражи. Знају они добро ко смо, колико знамо и вредимо. Па није та Немачка глупа да донесе закон за лакше запошљавање наших радника. Чека нас оберучке. И оне са средњом и оне са високом стручном спремом.

Све је то лепо. Тамо преко. Добити добар и одговоран посао, високу плату, узети кредит, изнајмити стан и купити добра кола. Без стресова и редовно ићи на летњи и зимски одмор, бирати дестинацију коју пожелиш. Ал', не зове се то цабе печалба, надничење у туђини, путовање у свет „трбухом за крухом“... Горак је то хлеб. Стална јурњава за новцем, нема твог друштва, нема кафе са пријатељима, сви говоре туђим језиком, а твоја деца полако заборављају матерњи, наше обичаје, деду и бабу, место где су расли..

Нећу да нас цене само у иностранству, већ да Србија зна кога је изнедрила. Хоћу да останем овде. Да радим и од свог рада нормално живим. Да имам аргументе када ћерки и сину будем показивао пут. Да он буде осветљен, да не буде онај „којим се ређе иде“, већ сигурна и утабана стаза којом је с поносом ишао њихов отац.

Желим да наши пријатељи и родбина, расути по целом свету, не буду више носталгични и да нам завиде на дружењу и нашем, српском духу, који још овде постоји. Хоћу да су љубоморни на наше плате и услове рада. Па да пожелеле да се врате у домовину.

Зато тражим да држава поштује радника. Да препозна оне вредности и права за које се више од века бори синдикат. Које омогућују напредак, побољшање живота и услова рада свих запослених. Да се слави радништво. Да се и синдикат пита. Да нас и Србија пригрли као што то чини наша организација.

И зато поручујемо свима, посебно младима:

ЧЕКАМО И ТВОЈУ РУКУ! ПРИДРУЖИ НАМ СЕ!